

[Poul Hansen (Kalundborg).]

flødigt at tage alle spørgsmålene i denne sammenhæng forfra igen, finder jeg det dog fortsat nødvendigt at fremholde nogle af vore hovedsynspunkter og at knytte nogle enkelte kommentarer til det forløb, forhandlingerne i september fik.

Vi ser stadig en agitation blive videreført, som søger at bibringe befolkningen den opfattelse, at valutaunderskud kun er noget, der findes under socialdemokratiske regeringer og kun som følge af disse regeringers politik.

De historiske kendsgerninger taler et andet sprog, og jeg har da også med tilfredshed set, at dette er blevet åbent erkendt af det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen i nogle taler i den seneste tid. Således udtalte det ærede medlem ifølge referat i „Lolland-Falsters Folketidende“ på et møde i Stubbekøbing den 4. oktober, at Danmark siden 1870 har haft tendens til at have et valutaunderskud, og at vi fra 1870 frem til første verdenskrig stiftede en udenlandsk gæld på en milliard kroner. Opbygning af dansk landbrug og danske byerhverv, sagde det ærede medlem, skete altså i denne periode tildels på basis af udenlandsk kapital.

Jeg kunne måske her indskyde, at „Finanstidende“ for 1. oktober gravede endnu dybere i historien og drog frem, at der så langt tilbage som på Christian den Andens tid var valutaunderskud, dengang efter „Finanstidende“'s opfattelse fremkaldt af en for stærk tilbøjelighed til at hylle sig i hollandske tekstiler og vederkvæge sig ved stærkt tysk øl. Det kan vel være en ringe trøst i dag, men i hvert fald må det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens taler være et vidnesbyrd om, at den nuværende agitation fra oppositionens side skyder langt over målet. Hertil kan føjes, at også under venstre-regeringerne siden 1920 har vi haft valutavanskeligheder, således under Neergaard i begyndelsen af 20'erne og under Knud Kristensen 1946—47.

Om årsagerne til det sidste års nedgang

i valutaeserverne blev der den 9. september givet en saglig redegørelse af finansministeren, der både pegede på de langtidstendenser, som stammer fra den forrige regerings tid, og på de særlige forhold, som har virket siden nytår, og som ville have virket under enhver regering. I de følgende dage og uger blev problemerne gentagne gange debatteret i folketinget, og der var lejlighed nok for regeringens stærke kritikere til at gå ind på de punkter, finansministeren havde fremdraget. Man gjorde det ikke. Det var f. eks. påfaldende, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen ikke havde eet ord at sige til den betydelige merimport af korn og foderstoffer til landbruget.

Regeringen forelagde den 9. september sin plan til stabilisering af valutaforholdene. Partierne venstre og det konservative folkeparti kunne kun sige nej og kræve valg. Denne negative holdning skal jeg senere vende tilbage til. Udgangen på septemberforhandlingerne blev som bekendt, at regeringen enedes med et flertal, socialdemokratiet og det radikale venstre, om en valutastabiliseringsplan, der nu føres ud i livet.

Sammen med de foranstaltninger, der blev besluttet i juli, virker planen over en bred front. Foruden en dæmpning af investeringerne er der tale om flere forskellige forbrugsbegrænsende forholdsregler, nemlig forhøjelse af visse afgifter og takster, nedsættelse af statens udgifter, pengeopsugning gennem præmieobligationer, tilskyndelse til opsparing af jævne indtægter og en bremsning af afbetalingshandelen. Bl. a. fordi der spilles på flere registre, er det ikke muligt at gøre den samlede virkning nøjagtigt op i så og så mange hundrede millioner kroner, men naturligvis vil foranstaltningerne virke i den rigtige retning. Jeg kan godt se den partipolitiske interesse, som venstre og det konservative folkeparti kan have i en agitation, hvor man gør det gennemførte til nul og niks. Nogen god eller nyttig gerning gør man dog ikke landet med en sådan agitation. Uanset vor uenighed herinde måtte vi vel alle kunne